

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

ΥΠΟ ΛΟΥΓΙ ΜΠΑΡΤΟΥ

Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ ΚΑΙ Η ΜΙΝΝΑ ΠΛΑΝΕΡ

Η πρώτη συνάντησίς του. — Ο Βάγνερ ζηλιάρης. — Καυγαδία, χωρισμοί, ξαναφιλήματα. — Η έρωτική του εξομολόγησις. — Η φτώχεια τους. — Ο γάμος των.

Κατά το 1834 ο Ριχάρδος Βάγνερ προσελήθη ως διευθυντής της όρχήστρας από θέατρον του Μαγδεβούργου. Ο θάσος έδιδε παραστάσεις το καλοκαίρι στη λουτροπολιχοσταίη την όποιαν έλάτουνε η παρουσία του Γκαίτε και του Σίλλερ.

Ο Βάγνερ δέν έμεινε ευαριστημένος από την λουτροπολιχ και ήταν έτοιμος να παραιτηθή της διευθύνσεως. Έάν η συνάντησις με το πιο όμορφο και άξιαγάπητο κορίτσι του Λουζάτης δέν άλλαζε τά σχέδιά του. Συναντήθη με την Μίννα Πλάνερ την πρωταγωνίστρια του θεάτρον του όποιου ο νεαρός Ριχάρδος — ήταν τότε είκοσι έτών, διέδυνη την όρχήστρα.

Η Μίννα ήταν είκοσι πέντε χρόνων, γεμίτη όμορφή και χάρη, με το χαριτωμό πόνια στο χέλι, με φροσιγονομία γλίανη.

«Η χάρη και η φροική γαλήνη της», όπως όμολογεί και ο ίδιος, άνάγκασαν τον Ριχάρδον να μη σκέπτεται πιά για παραιτηθή και να δεχθή μάλιστα να νυμφίση ένα διαμερίσιον στο σπίτι όπου έμεινε και η Μίννα. Η συγκαινοκία αυτή έγινε άφορη και γνωρισθόν καλύτερα οι δύο νέοι και να συνδεθόν διά φιλίας. Κάποτε ο Βάγνερ έφθ τελείως μα σύνδει του και δοκίμαζε κάποια συμφωνία προσβλήθηκε από έρωσιπέλας. Σ' όλο το διάστημα της άφορσίτας του τον περιτομήρη η Μίννα με μεγάλη άφοσιότι.

Ο Ριχάρδος αιδωνότανε για τη φίλη του μεγάλη συμπάθεια και αδοναμία που μεγάλωνε μέρα με τη μέρα.

Ποίν θάσος προσθήκη να της έζημιτηρευθή το αίσθημά του, όμορφα να ζηλήνη κάποιον νέο άριστοκράτη που τοιγυρονοσε τη Μίννα, και αυτό έγινε άφορη να διακόψουν σχεδόν τάς σχέσεις των.

Στις άρχές του 1835 ξαναπανιτήθηκαν στο Μαγδεβούργον όπου Βάγνερ είχε την πρώτη επιτυχία του ως διευθυντής όρχήστρας και ως συνθέτης.

Η όμορφιά της Μίννας που είχε κάμει αίσθησι τον περασμένο χρόνο, στο Μαγδεβούργον είχε και φέτος πολλούς θαυμασιούς, που παντός στον κόσμο των έγγενων των όποιων η προτιμήσις δέν άφρη την Μίννα άσυντηρή.

«Αν και δέν είχε κανένα δικαιομα σ' αυτή ο Βάγνερ, όποιοσδήποτε μίθος στην άγάπη του αιδωνότανε να ζηνεγεννηθεί και φιλόνικος καθώς είταν έταμε παρατηρήσεις στη Μίννα, η όποιος έγιναν άφορη να ξαναγνωρισθόν.

Η παρατήρησις του δέν ήταν δικαιολογημένες γιατί άν η Μίννα προσπαθόσε ναίνα πάντα κοκκίτα το άπειτοσε η τέχνη της.

Είχε γνωρισι τη δουτιχία, την είχε όποφρη τόσο οιασπρά και τώρα από το θέατρο περιμενε να κερδίη τα μέσα για να ανταποκριθή στις άνάγκες της οικογενείας της. Δέν απεθόρυνε τους θαυμασιούς της, αλλά τους φροτάνε πάντα σοβαρά.

Συνελεία αυτού ο Βάγνερ για πέπειμα άρχισε να συχνάζη σε μία παρεια από γενναίους της Όπερας του Μαγδεβούργου.

Βαρήθηκε όμορφα γοήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκιμάση τα άληθινά αίσθηματά της Μίννας. Έπρος άπ' την ιδέα που σχηματίσε ότι είχε «φύσις έρωσιόληπτος» ο Βάγνερ ήφρε σ' αυτή άρετα προτερήματα, την εύρισσε πολύ ειλιανή, φιλόφρονα, συμπαθητική και θαυμαστήρια του τελέντου του.

«Υατερα άπ' αυτά η σχέσις των ξανάρχισαν να γίνονται πολύ στενές και ειλικρινές.

Ένα βράδυ ο Ριχάρδος, σε μία παρεια όστι ηε περισσότερο άπ' ότι έπρεπε και έπίστευε στα σαστά μεθυσμένος στης Μίννας, άπ' όπου έφυγε το προά.

Αυτό το έπεισόδιο έδωσε άφορη στην άμωβαία, εξομολόγησι του αίσθηματός των. Άπεφάσιαν ν' άγαμινώτα φανερά και έβγαίναν έξω σάν άρραβωνιασμένιο χωρίς να φροβούντη την κακογλωσσία του κόσμου. Όταν τελείωσε η οιαζόν της Όπερας το καλοκαίρι του 1835 ο Βάγνερ έφυγε για τη Λειψία. Η Μίννα έμεινε στο Μαγδεβούργον όπου ο θάσος έδιδε άζοιμη παραστάσεις. Όταν και αυτή τελείωσε τη οιαζόν της πήγε στη Λειψία κοντά στη μητέρα της. Έμεινε λίγες μέρες και στη Λειψία όπου ο Ριχάρδος την παρουσίασε στην οικογενεία του. Η άδελφή του Ρουαλία δέν έδωσε καμμία έμπιστοσύνη στις σχέσεις τους, αλλά ο Ριχάρδος έπέμενε στη σοβαρότητά τους. Την άγαποσε και δέν ήταν ευτυχής χωρίς τη

Η Μίννα Πλάνερ (Η πρώτη γυναίκα του Βάγνερ)

Μίννα του.

Ζηλιάρης άπ' την άγάπη ήταν επίσης και έρωσιμενος άπ' τη ζήλεια. Του έφθανε ν' όκούη κάποτε τους νεους να μιλούν για τα χωρισματα η για τη διαγογή της όμορφης ήθοισα για να αιδωνή ότι την άγαπά με πιο πάθος.

Και όμορφα ο Βάγνερ χωρίς πόρους και χωρίς θεσι διστάσε να την πάρη άν και την υπεραγαποσε. Οικονομική δυσχέρεια προπαντός τον έμποδίζαν. Φανταζόντανε πως η έπιτυχία του «Λιμπεροβέρτο» που είχε τελείωσε τα Χριστούγεννα του 1836 θα του ήταν άζοιμη να πληρώση τα χρέη του.

«Αλλά οι παραστάσεις του έργου και τα βραδα δέν τον ίκανοποίησαν. Βρισκότανε σε άτελειοσιτη κατάστασι. Σ' αυτές τις τρομερές στιγμές, η καλύτερα να μεταχειρισόθε τις λέξεις του, σ' αυτό τον καιρό της θλίψεως και άπελειόσις η Μίννα ήταν άληθινα σ' η μόνη παρηγορία και σωτηρία του.

Η μητέρα του Βάγνερ τον έμποδίζε να πανδρευθή, κατόρθωσε όμορφα ν' άποπάσει την άδειά της να άρραβωνιασθή καθό και τη σωματιόσις της άδελφής του Ρουαλίας, η όποιά πέθανε σε δύο χρόνια

ζωοσι να τον ξαναϊδή.

Οι δύο άρραβωνιασμένιο π'όσαν στο Μαγδεβούργον μέρες δύσκολες. Έτι τέλους έφραπε να δώσουν ένα τέλος σ'αυτή την κατάστασι. «Για να έξασπρίσω δικαιομα έμορφαία ζήλεια», έγραψε άρροηρα σε κάποιον φίλο του, «άπεφάσινα να παντρευτώ τη Μίννα». Έγινε έτι τέλους ο γάμος τους στις 21 Νοεμβρίου 1836 στην έκκλησία του Τράκιμ στην Κωνιγέβεργη. Στο συμβόλαιον του γάμου η Χριστίνα — Βιλελμίννα Πλάνερ φέρεται είκοσι τριών έτων δηλαδή κοντά τέσσαρα χρόνια πιο ήλικα άπ' ότι ήτο κι ό έρωσιλιόμος Ριχάρδος Βάγνερ είκοσι τεσσάρων χρόνων δηλαδή μεγαλύτερος κατά ένα χρόνο. «Είσι η ήλικία τους στο συμβόλαιον του γάμου είρισσε κάποια ίσορροπία.

Περισμένοντες οι δύο άρραβωνιασμένιο τον πίστορα ο όποιος είχε άρρήσι ν' άνοήση την πόρταν, ήφραν άλη άφορη να μιλωσούν και ήταν έτοιμοι καθώς να πύχη στο σπίτι του όταν ο ίερωσις άκοιμας τα μαλλώματα τους άνοιξε την πόρτα και τους πήρε στο σκευρωμάτιο όπου έγινε η γαμήλιος τελετή. Το γέμια των γάμων τους έφερε την ευθύμια.

Ο Ριχάρδος Βάγνερ μιλήσε «στο λιμάνι της ήουχίας» που όνειρευότανε.

Ζηλιάρης και όξόθιμος, πάθος και πολυδάπανος, βέβαιος για τη δομηή του έφρασε, για προκτα στη γυναίκα του την ιδιοφυία του, ένα κικό χαρακτήρα και τα χρέη του.

Μετάφρα. Ε. Μακρή

ΙΣΤΟΡΙΪΤΕΣΣ

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ

Είς τοίς έπισκεπτομένους την οίκιαν του μεγάλου μωδιστορογράφου του παρελθόντος αιώνος Όνορ ντε Μπαλζάκ δείχνομιμιά μικρή πορτίτσα την όποιαν όσελάσε μία μάντια, από την όποιαν ο μέγας σούτις συγγραφής το έσκαψε, όταν κανέναν δινειοσότη του άνεκάλυπτε το σπιτι και πηγινε να τον ενοχλήσει. Σχετικώς άρηγοιται τα έξής: «Ένα βράδι ο Μπαλζάκ καταληφθίς από μία από τις σνεισιθεμένες του άρηρημίδες, ελχ' άρρησι την πορτίτσα αυτή ανοικτή. Έως κλέπτης πήλσε από και μέσα σ'ό σπιτι να άρχισε να κλέβη τα σισατίμα του γραμμοσίου του Μπαλζάκ. Άζαφνα, έπτορομος ο κλέπτης άζοοσι λίγο του ένα παραιτομένο όρηρηκό γέλιο και γοιφίει και βλέπει μ' άνοιχτό το σισατίμα τον Μπαλζάκ με το νυκτικό του σούφο. Στην άρχή ο κλέπτης τά έχρησε με βλεπόντας την άδοχορία του Μπαλζάκ, έβόρσε και τον έρώτηρε γιατί γελεί έτσι.

— Γέλο, άπάντησε έξαισιος, με την άξίωσι που έμειν να βρεσις όμορφα μέσα στα σισατίμα μου χωρήματα, πράγμα που δέν κατορθώνω να βρω έγώ την ήμέρα.

Ο Ριχάρδος Βάγνερ (Το 1811)